

Sõbrad tulid vaid kottu, kes kutsusid paremad ka sugugi ei olnud. Pärast sõõrmist küsis ta aidnikult: „Kas see on juba ülestõuus-nud?”

„Jah!” oli vastus.

„Ah, see on natukene liig!” pomises pere-mees ja läks külalisteaga aida, seda imetegu waatama, aga jäi si Nagu mõtlema. Tema arwas viit, et aidnik teda mõne kavalusega üle saab lõöma.

Kui aias olevad, küsib ta, kus see uus taimede selts on? Aidnik viis neid nüüd ühe ümarguse peenra juurde, töötis ühe kummeriku klaasi üles, misle all hoolega haritud mustamulla peenar oli, kust kolm rida soolatud heeringate päid välja valiti.

Külalised naersivad kõik selle nalja üle, aga peremees ise mitte, sellepärast, et aidnik temale teiste ees „pitka nina” tegi, mida ta temale soovis, ja pomises salaja enesele habe-me sisse. Ta meel oli küll paha, aga ei voinud midagi sinna parata. Siiski ei olnud ta aidniku peale pahane, vaid läks tema

tarkuse pärast veel ühikomaks ja küitles teis-tele, et kellegil niisugust tarka aidniku ei ole-wat kui temal, ja jutustas siis sõbradele ära, kuda tema aidniku kiusata tahsnud, aga see teda üle lõöndud. Selle peale pööris ta aid-niku poole, andis temale kätt ja ütles: „Ede poolest, armas August! olete üks tark mees, felle sarnast vähe leida on. Mina tahsin küll teise häbi teha, aga sain üsi. Siiski jääb mulle Teie tarkuse läbi üks osa auu ja uh-fust!” Seda üteldes andis ta aidnikule 50 taalert kinkituseks ja ütles: „Seda wõtke minu käest oma osavuse pärast auupalgaks ja selle täheks, et ma Teid enam piisama ei hakka!” — Ka teistest isandatest kinkisivad mõned kaks ja kolm taalert aidnikule ning andsid temale kätt.

Läis rõõmu läks aidnik nüüd kodu, ning rääkis oma kavalust oma pojastele ja tegi neile õhtu ühe pisukeste rõõmupidu.